

Arrest

nr. 273 096 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken. U bent moslim en behoort tot de Wolof-etnie. U spreekt Wolof, Peul, Socé en Engels. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U hebt een jongere broer en zus. U bent geboren op 15 maart 1996 te Lamin (Local Government Area Brikama, regio West Coast). U genoot geen formeel onderwijs, maar ging vijf jaren naar de Koranschool. Daardoor bent u vertrouwd met het Arabisch schrift en in mindere mate met het Latijns alfabet. Uw vader overleed toen u nog jong was. Uw moeder had landbouwvelden die door alle gezinsleden werden bewerkt. Dit was jullie enige bron van inkomsten. Begin januari 2016 poogden u en uw moeder de gewassen te beschermen van ongedierte door vergif op het veld te plaatsen. Daaropvolgend werden echter zowel de gewassen als het gif opgegeten door een tiental loslopende koeien van een buurman.

Zo kwamen er negen tot tien dieren om het leven. Die avond kwam de buurman naar uw huis en confronteerde hij u en uw moeder hiermee. Hij eiste dat uw gezin het vee zou vergoeden. Anders zou hij jullie aangeven bij de politie of jullie vermoorden. Uw gezin beschikte niet over de financiële middelen om de man te betalen. U vreesde zowel de politie als de doodsb bedreiging van de man en zag geen andere mogelijkheid dan het land te verlaten.

De volgende dag vertrok u met de bus naar Senegal. De drie daaropvolgende maanden reisde u met diverse bussen via Mali en Burkina Faso naar Niger. In de stad Agadez vond u een terreinwagen die u Libië kon binnensmokkelen. Tussen april en juli 2016 verbleef u in Tajoura nabij Tripoli. Eind juli stak u met een boot de Middellandse Zee over. De reis vanuit Gambia had u deels zelf bekostigd en werd verder gefinancierd door onbekende mensen die bereid waren u te helpen. Op 5 augustus 2016 vroeg u asiel in Italië. U bleef negen tot tien maanden in een soort hotel in Teramo. U ontving geen beslissing en reisde verder naar Nederland via Zwitserland, Oostenrijk en Duitsland. In München werden uw vingerafdrukken genomen op 27 mei 2017. U verzocht de Nederlandse staat om internationale bescherming op 11 juli 2017. U werd ondergebracht in een opvangcentrum en belandde in de Dublin-procedure. Een vijftal maanden later ontving u de beslissing dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. In januari 2018 werd u per vliegtuig naar Italië gerepatriëerd. Er werd een nieuwe asielaanvraag geregistreerd op 16 januari 2018. U leefde een week op straat in Milaan alvorens terug te keren naar Nederland. U reisde via Zwitserland, Oostenrijk en Duitsland. Op 25 januari 2018 verzocht u de Nederlandse staat nogmaals om internationale bescherming. In augustus 2018 werd opnieuw geoordeeld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat was. U vertrok echter naar België op 22 augustus. Een vijftal dagen later, op 27 augustus 2018, verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

In het kader van uw verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk kon maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst blijkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Uw verzoek om internationale bescherming is immers gebaseerd op de problemen met uw buurman, die uw gezin bedreigde omdat hij jullie verantwoordelijk hield voor de dood van zijn koeien. **Dit probleem is van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en heeft aldus geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie.** Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door uw buur werd bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. **Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade te worden beschouwd.** Uit uw asielerelaas blijkt dat u een terugkeervrees koestert omwille van de bedreiging met de dood enerzijds en met een politie-aangifte anderzijds, beiden geuit door uw buurman en gericht aan uw gezin. **In verband met uw eerste vrees, de doodsb bedreiging, moet worden opgemerkt dat het een eenmalige confrontatie betrof.** U bevestigde dat uw familie voordien nooit eerder problemen had met de man. In het algemeen was er een goede verstandhouding tussen de landbouwers van Lamin (notities persoonlijk onderhoud dd. 8 september 2021 (verder NPO), p. 9).

Wanneer werd gepeild naar de mate waarin de buurman zijn dreiging meende, stelde u: "het is iemand die boos was en het zei uit boosheid. Ik kan moeilijk zeggen of hij het zou doen of niet. [...] Ik vertrouwde het niet" (NPO, p. 11). Aldus gaf u aan de man niet te kennen of te vertrouwen, maar erkende u eveneens dat hij emotioneel was toen hij deze eenmalige dreiging uitte. U kon niet uiteenzetten waarom hij specifiek een reële dreiging zou vormen voor u en uw gezin. Zo wist u niets over zijn eventuele connecties met de politie, over zijn eventuele criminele achtergrond en over zijn reputatie in de buurt (NPO, p. 10). U kon slechts stellen dat hij "machtiger" was dan u, omwille van het feit dat hij een vee-eigenaar was en dus over meer financiële middelen beschikte (NPO, p. 13). Het is echter niet gebleken in welke mate zijn financiële situatie relevant is voor het al dan niet gemeend karakter van zijn doodsb bedreiging. **U bent er aldus niet in geslaagd deze vrees te concretiseren.** Rekening houdend met deze vaststellingen, kon u het Commissariaat-generaal niet overtuigen dat de eenmalige doodsb bedreiging van uw buurman een reële terugkeervrees in uw hoofde betreft. In verband met uw tweede terugkeervrees, het dreigement van uw buurman met een politie-aangifte, kunnen meerdere bemerkingen worden gemaakt. **Zo is nergens gebleken dat een potentiële klacht een zwaarwegende negatieve impact op uw leven zou hebben.** U noch uw moeder hebben immers een misdrijf gepleegd. Het gif was specifiek bestemd om gewassen te beschermen van ongedierte en werd op legale wijze aangekocht door uw moeder (NPO, p. 9). Het product werd enkel aangebracht op de gewassen op uw grond. Er kan dus geargumenteed worden dat de koeien uitsluitend de verantwoordelijkheid zijn van hun eigenaar, met name uw buurman. U kon niet voorzien dat zijn vee op uw veld zou lopen en uw gewassen zou consumeren. Het is niet ondenkbaar dat de Gambiaanse politiediensten dezelfde logica zouden volgen. U werd daarop gewezen en stelde dat u de reactie van de politie moeilijk kon inschatten. **Uit uw verklaringen kan inderdaad niet worden afgeleid dat de Gambiaanse politie een reële vervolgingsactor zou zijn.** Uw enige persoonlijke aanvaring met hen betreft uw korte opsluiting toen u werd betrapt op autorijden zonder rijbewijs. U werd snel vrijgelaten en hebt geen andere (negatieve) ervaringen gehad met de politie van uw herkomstland. Evenmin hoorde u dergelijke zaken van uw medeburgers. U kon uw vrees ten aanzien van de politie niet onderbouwen met uw persoonlijke situatie en/of eventuele algemene problemen hieromtrent (NPO, p. 10-12). Er moet worden vastgesteld dat u ook uw tweede terugkeervrees niet kon concretiseren. **Tot slot kunnen er nog vraagtekens geplaatst worden bij de actualiteit van uw vrees.** De confrontatie met uw buurman dateert immers van januari 2016. Intussen is er bijna zes jaar verstreken en verblijft uw gezin, voor zover u weet, nog steeds in Lamin (NPO, p. 11). U werd hierop gewezen en tweemaal gevraagd uit te leggen waarom u vreest dat de buurman u na al die tijd nog zou viseren. U gaf aan daarover niets te kunnen zeggen (NPO, p. 12, 14-15).

Verder dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. U moet aannemelijk maken dat u eerst alle mogelijkheden hebt uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land. **Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich, met betrekking tot de problemen met uw buurman, niet tot de Gambiaanse autoriteiten heeft gewend.** Het bestaan van een interpersoonlijk conflict waarbij dreigementen werden geuit, zou nochtans gemeld kunnen worden bij de politie (NPO, p. 11). U diende echter geen klacht in bij de Gambiaanse politiediensten, noch zocht u op enige andere wijze hulp en/ of bescherming. U kan derhalve niet voorhouden dat de autoriteiten in uw herkomstland onmachtig of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u toe dat uw definitieve vlucht nogal impulsief was: "op die moment was ik nog jong en niet zo volwassen. Hij heeft gezegd dat hij naar de politie zou stappen [...]. Dan ben ik gewoon vertrokken [...]" (NPO, p. 11) en "Ik [dacht] niet na over de gevolgen ervan. Maar nu, als ik eraan denk, dan zou ik het anders doen, meer nadenken" (NPO, p. 14). U bevestigde eveneens dat u naast uw buurman geen andere terugkeervrees koestert (NPO, p. 15).

De ernst en gegrondheid van uw terugkeervrees kunnen dus niet overtuigen. Een zogenaamde gegronde vrees is een voorwaarde voor de erkenning of toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus. De vrees moet niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van een objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging, en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals hierboven uiteengezet, worden de drie voorwaarden niet vervuld.

Daarnaast verwees u nog naar de **slechte levenskwaliteit** in uw herkomstland. U vertelde dat zowel u als uw broer en zus niet naar school konden gaan. Uw moeder beschikte over onvoldoende financiële middelen en alle gezinsleden moesten bijdragen aan de bewerking van de landbouwvelden.

De onmogelijkheid tot scholing is een socio-economisch probleem dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke problemen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden oplopen tot een mensonterende behandeling. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Gambia een moeilijk leven had. Uw situatie was echter niet dermate acuut dat er gesproken kan worden van ondraaglijke levensomstandigheden. Uw gezin was in het bezit van een landbouwweld en u had toegang tot basisvoorzieningen zoals onderdak, voedsel en kledij (NPO, p. 12-13). De vaststelling dat u niet in de mogelijkheid verkeerde om naar school te gaan, is betreurenswaardig doch op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden gekwalificeerd als ondraaglijk. De door u geschetste levenssituatie in Gambia is niet van die aard dat ze verregaande en materiële deprivatie met zich meebrengt waardoor u zou terechtkomen in een situatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten neer die iets kunnen veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. Verzoeker voert in het verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"1. Ten aanzien van het vluchtelingenstatuut

Verzoeker verwijst naar de wijsheid van Uw Raad om te beoordelen als zijn verhaal binnen de voorwaarden van het Verdrag van Genève valt wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus.

2. Ten aanzien van de subsidiaire bescherming

In het kader van de Belgische wetgeving tot omzetting van de internationale en Europese verplichtingen op het gebied van internationale bescherming (vluchtelingenverdrag en kwalificatierichtlijn) vreest de verzoeker ernstige schade in geval van terugkeer naar Gambia.

Bijgevolg verzoekt hij om erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is van mening dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de elementen die verband houden met de situatie in het land van herkomst. De individuele situatie van verzoeker is bij de beoordeling van het verzoek om bescherming verwaarloosd en onderschat. Dit aspect zal nader worden geanalyseerd in het tweede pleidooi, dat zich richt op de formele motivering van administratieve handelingen.

Verzoeker verdoert de subsidiaire bescherming en verzoeken zij om toekenning daarvan door de Raad. Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vreest verzoeker immers terecht dat hij in zijn land van herkomst ernstige schade zal lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).

Inderdaad, verzoeker vindt het onmogelijk om in Gambia een menswaardig leven te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving.

Verzoekers levensomstandigheden in Gambia voor zijn vertrek waren zodanig geworden dat zij als wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM konden worden beschouwd:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing"

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan.

[...]

Artikel 4 van het EU-Handvest is gelijkwaardig aan artikel 3 EVRM. Het is alleen van toepassing wanneer België het recht van de Unie ten uitvoer legt, wat hier het geval is, overeenkomstig artikel 67, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

België is dus niet alleen en in de eerste plaats gebonden door het nationale recht (subsidiariteitsbeginsel), maar ook door het recht van de Raad van Europa en het recht van de Europese Unie.

Indien er na onze motivering enige twijfel bestaat over het risico van vervolging in geval van terugkeer of over enig ander aspect van het relaas van verzoeker, dient eraan te worden herinnerd dat het voordeel van de twijfel in hun voordeel moet werken. Uw Raad moet dan bepalen of het voordeel van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend aan de verzoeker, waarop hij zich vooraf beroepen.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen ».

De geleden vervolgingen geven aanleiding tot een vermoeden, een ernstige aanwijzing dat zij zich in geval van terugkeer zullen herhalen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om en het CGVS toont niet op geldige of voldoende wijze aan dat de verzoeker bij terugkeer niet langer het risico loopt vervolgd te worden. Bijgevolg blijft de legitieme vrees voor vervolging in geval van terugkeer bij verzoeker bestaan en er is geen ernstige reden voor het CGVS om met zekerheid te concluderen dat dit niet het geval is.

Deze jurisprudentiële ontwikkelingen met betrekking tot de vrees voor ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte verzoekt verzoeker, als zijn belangrijkste verzoek, de Raad hem de subsidiaire bescherming te verlenen. Aan de voorwaarden is voldaan in die zin dat verzoeker duidelijk is geïdentificeerd, dat hij niet de status van strijdende partijen heeft en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat."

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen.

Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoeker zal hieronder aantonen dat de motivering van verwerende partij over deze drie punten niet draagkrachtig is.

Verzoekende partij is van mening dat de protection officer geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen.

Artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat : [...]

Ter herinnering, de Raad van State heeft dat al beslist, [...]. Uit de volgende ontwikkelingen blijkt echter dat dit hier niet het geval is.

a) Wat betreft de grieven van verwerende partij

De verwerende partij stelt dat de problemen van de verzoeker niet ernstig genoeg zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming.

Allereerst, handhaaft verzoeker zijn verklaringen betreffende zijn vrezen in geval van terugkeer naar Gambia. Hij bevestigt dat de problemen met zijn buurman nog actueel zijn. Hij besloot Gambia te verlaten want hij dacht dat zijn buurman een gevaarlijk man was en na onderzoek waren zijn vrezen gerechtvaardigd.

Verzoeker is zeker dat zijn buurman zijn wraak zal nemen indien hij hem vindt. Bovendien, heeft zijn buurman veel macht in het dorp omdat hij een rijk man is. Hij heeft meerdere kennis in de Gambiaanse autoriteiten, waaronder naar de police.

Het lijkt dus duidelijk dat verzoeker van de Gambiaanse autoriteiten geen bescherming zou kunnen krijgen tegen zijn buurman wagens de invloedssferen van deze persoon.

Rekening houdend met alle bovengenoemde elementen, lijkt de vrees van de verzoeker dus geloofwaardig.

Er zij ook op gewezen dat in de verklaringen van verzoeker geen tegenstrijdigheden zijn gevonden, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas en de realiteit van zijn vrees in geval van terugkeer naar Gambia versterkt."

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting inzake het voordeel van de twijfel in verzoeken om internationale bescherming.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid worden de aangevoerde middelen samen behandeld.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen en rechtspraak impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. Inzake de vluchtelingenstatus blijkt dat verzoeker geen concreet of dienstig verweer voert ten aanzien van de motivering die stelt:

"Vooreerst blijkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Uw verzoek om internationale bescherming is immers gebaseerd op de problemen met uw buurman, die uw gezin bedreigde omdat hij jullie verantwoordelijk hield voor de dood van zijn koeien. Dit probleem is van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en heeft aldus geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door uw buur werd bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst."

Deze motivering is terecht en pertinent; derhalve wordt ze door de Raad bijgetreden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Verzoeker verwijst inzake de subsidiaire beschermingsstatus naar de nog steeds actuele problemen met de buurman, die een machtig man is en contacten heeft met de autoriteiten en politie. Verzoeker kan dan ook geen bescherming verkrijgen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Deze motieven hebben betrekking op (i) de vaststelling dat het een eenmalige confrontatie betrof en dat de eenmalige doodsbedreiging van zijn buurman geen reële terugkeervrees in zijn hoofd kan uitmaken; (ii) verzoekers verklaringen waaruit niet kan worden opgemaakt dat de Gambiaanse politie een reële vervolgingsactor zou zijn; (iii) de confrontatie met de buurman die dateert van januari 2016 zodat er nu meer dan zes jaar is verstreken en tevens blijkt dat zijn gezin nog steeds in Lamin verblijft; (iv) de vaststelling dat verzoeker zich voor de problemen met de buurman niet tot de Gambiaanse autoriteiten heeft gewend en hij toont ook niet concreet aan dat de autoriteiten onmachtig

of onwillig zouden zijn om met betrekking tot zijn problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet; (v) de voorgehouden slechte levenskwaliteit in Gambia die niet van die aard is dat ze verregaande en materiële deprivatie met zich meebrengt waardoor verzoeker zou terechtkomen in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en niet concreet aangetoonde verklaringen inzake de sociale positie van de buurman en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS